කවත් අදහසක්...

ලංකාවේ දෙමල ජනයා සතු ජාතික ස්වයං-නිර්ණ අයිතිය

1956 දී දේශපාලන බලය ලබා ගත් බණ්ඩාරනායක මහතා සිංහල භාෂාව පැය 24 න් රාජ්‍ය භාෂාව කිරීම එකෙක් යටත් විජිත වාදීන් ගේ පීඩනයට ලක් වී තිබුන සිංහල ජනතා බලවේගය යේ පුනර්ජීවනයට හේතු වූ බව පසුගිය ලිපියෙන් පැහැදිලි කලෙමි.

බණ්ඩාරනායක මහතා 1956 බලය අල්ලා ගැනීමේ දී යටත් විජිත වාදීන් ගේ පීඩනයට ලක් වී තිබුන දෙමළ ජනතා බලවේගය මුළුමනින් මත් අවස්ථාවාදී ලෙසත් අමිතක කර දැමීමේය. 1956 ඇති වූ සිංහල පුනර්ජීවනය දෙමළ සමාජය වෙත පුනර්ජීවනයක් ගෙන ආවේ නැත. එපමණක් නොවේ. සිංහල සහ දෙමල ජනතාව අතර පැවතුන සියළු ආකාරයේ අන්තර් සම්බන්ධතා බිඳ දැමෙන ආකාරයේ රාජ්‍ය ප්‍රතිපත්ති වර්ධනය කොට ක්‍රියාත්මක කිරීම ආරම්භ වන්නේ මෙතැන් පටන් ය. 1976 වන තෙක්ම දෙමළ ජනතාවගෙ අති බහුතරයක් දෙනා සිංහල ජනතාවගෙන් වෙන් වූ වෙනම රාජ්‍යයක් පිළිබඳ ප්‍රතිපත්තිය අනුමත නොකල බව ද මෙහි දී අමිතක නොකල යුතුව ඇත.

දෙමළ ජනතා බලවේගය ඔවුන්ගේ ධනේශ්වර දේශපාලන නායකත්වය යටතේ දෙමළ ජනතාවට සහ ඔවුන්ගේ භාෂාවට සාධාරණත්වය ඉල්ලා සාමකාමී උද්ඝෝෂණ සහ විරෝධතා ව්‍යාපාර ඇති කලේය. එම ව්‍යාපාර රාජ්‍යයේ ප්‍රචණ්ඩ බලය යොදා මර්දනය කරන ලදී. එහෙත් මෙම ව්‍යාපාරවල ප්‍රතිඵලයක් ලෙස, දෙමළ භාෂාව රටේ ජාතික භාෂාවක් ලෙස පිළි ගන්නට ත් දෙමළ භාෂාව උතුරු සහ නැගෙනහිර පරිපාලන භාෂාව ලෙස යොදා ගන්නට ත් 1957 බණ්ඩාරනායක - චෙල්වනායගම් ගිවිසුම මගින් එකඟතාවයක් ඇති කර ගන්නා ලදී.

1956 බලය අල්ලා ගැනීමේ දී බණ්ඩාරනායක මහතාට සහයෝගය ලබා දුන් සිංහල අන්තවාදීන්ගෙ ද, ඉහත කී ගිවිසුම රට දෙකඩ කරන්නට දරන වෑයමක් යයි මවා පාමින් රජය අස්ථාවර බවට පත් කරන්නට උත්සාහ කල එක්සත් ජාතික පක්ෂයේ ද විරෝධය හමුවේ බණ්ඩාරනායක මහතා එම ගිවිසුම ඒක පාර්ශ්වික ලෙස ඉරා දැමීමේය. 1956 මැතිවරණ සමයට පෙර ශ්‍රී ලංකා නිදහස් පක්ෂය ද ඇතුළු සෑම දේශපාලන පක්ෂයකම ප්‍රතිපත්තිය වූයේ සිංහල සහ දෙමල භාෂාවන්ට සම තැන දිය යුතුය යන්නයි. කෙටි කාලීන ලෙස බලය ලබා ගැනීම සඳහා මේ සෑම දේශපාලන පක්ෂයක්ම තම ප්‍රතිපත්ති අවස්ථාවාදී ලෙස පාවා දුන් ආකාරය ගැන සාකච්ඡා කිරීමට මම මෙහිදී අදහස් නොකරමි. මෙම අවස්ථාවාදය කෙතරම් ප්‍රබල වූයේ ද යත් රජයේ භාෂා ප්‍රතිපත්තිය අනුව තමන්ට අසාධාරණයක් සිදු වේ යයි කල්පනා කළ අපේ රටේම වූ දෙමළ පුරවැසියන්ට අධිකරණයේ පිහිට පැතීමට තිබූ අයිතිය ද රජය විසින් පැහැර ගන්නා ලද බව අප අමතක කල යුතු නැත. එසේ කිරීම තුළින් සිංහල සහ දෙමල ජාතිවාදය සහ ජාතිකවාදය ශක්තිමත් කොට තිබෙන අයුරු දැක ගැනීමට අපේ රට අද මුහුණ දී තිබෙන තත්වය ප්‍රමාණවත් වේ යයි මම කල්පනා කරමි.

එද සිට අද දක්වා සිංහල සමාජය මුහුණ දී තිබෙන තත්වය සාකච්ඡා කිරීම මෙම ලිපියේ පරමාර්ථය නොවේ. එහෙත් දෙමළ ජනතාවට ඔවුන්ටම පමණක් සීමා වූ ප්‍රශ්ණයක් තිබේ යයි ඔවුන් පිළිගන්නේ මන්දැයි පැහැදිලි කිරීමට උදාහරණයක් සපයන්නෙමි. ලංකාවේ පවතින 'ජාතික ගැටළුව' ගැන උනන්දුවක් දක්වන සිංහල සහ දෙමල ජන කොටස් නියෝජනය කරන සංවිධාන බොහෝ වීට සම්බාහනය කරන ලද (massaged) සංඛ්‍යා ලේඛන මගින් එම සංවිධාන දරන අන්තවාදී ස්ථාවර සකාර කරන්නට උත්සාහ කරන බව ද අමුතුවෙන් පැවසිය යුතු නැත. 1970 ගණන් වල දෙමළ සටන්කාමී සංවිධාන බිහි වන්නට බල පෑ වාතාවරණය ගැනයි මෙම උදාහරණය.

රාජ්‍ය සේවයේ නිරතව සිටි දෙමළ සේවක සංඛ්‍යාව

වර්ෂය	පරිපාලන සේවය	ලිපිකරු සේවය	ඉංජිනේරු සහ වෛද්‍ය	සන්නද්ධ සේවා	කම්කරු
1956	30%	50%	60%	40%	40%
1965	20%	30%	30%	20%	20%
1970	5%	5%	10%	1%	5%

(Source: Law & Society Trust 2008, Language Rights in Sri Lanka: Enforcing Tamil as an Official Language, Colombo)

රැකියා අවස්ථා අහිමි කිරීමට අමතරව දෙමළ ජනතාව විසින් ඔවුන්ටම විශේෂ වූ ලෙස සලකන අනෙක් ප්‍රශ්ණ නම් දෙමළ භාෂාව හා සම්බන්ධ රාජ්‍ය භාෂා ප්‍රතිපත්තිය ප්‍රායෝගික වශයෙන් ක්‍රියාත්මක නොකිරීම හෙවත් ව්‍යවස්ථාවට පමණක් එම ප්‍රතිපත්තිය සීමා කොට තිබීම, විශ්ව විද්‍යාල ප්‍රවේශය ප්‍රමිතිකරණයට ලක් කිරීම, පළාත්බද ජනගහණ සංයුතිය කෘතිම ලෙස වෙනස් කිරීම සහ ප්‍රධාන වශයෙන්ම, දෙමළ ජනතාවට එරෙහිව කරන අවමානය, හිංසනය සහ ව්‍යසනය වැනි කරුණු යි.

දෙමළ ජනයාට ලංකාවේ කරන වෙනස්කමක් නැතැ යි පවසන අයට මම පෙන්වා දෙන්නේ ප්‍රධාන වශයෙන් 1958, 1961, 1974, 1977 සහ 1983 දී දකුණේ සිටි දෙමළ ජන කොටස් වලට එරෙහිව එල්ල කරන ලද තිරශ්චීන, නින්දිත සහ මෘග ප්‍රහාරයන් (ඝාතන, පණපිටින් පුළුස්සා දැමීම, වධ බන්ධන පැමිණවීම, දේපල විනාශ කර දැමීම, පැහැර ගැනීම් සහ කප්පම් ගැනීම් ආදිය) පමණක් සැලකිල්ලට ගැනීමෙන් වුවද ලංකාවේ දෙමළ ජනතාවට එරෙහිව කරනු ලබන වෙනස්කම් සනාථ කොට තිබෙන බව යි. මාධ්‍ය මගින් වසංගතමට උත්සාහ කලත් පසුගිය කාලයේ පවා දකුණේ ඇතැම් ප්‍රදේශවල වසන දෙමළ ජනයාට යම් යම් ප්‍රමාණයෙන් මෙවැනි දේ සිදු වී තිබේය යන්නද රහසක් නොවේ. උතුරේත්, නැගෙනහිරත් සිංහල ජනයාට මෙවැනි දේ සිදු වී තිබේයයි කියා සිටීමෙන් හෝ එල් ටී ටී සංවිධානය සිංහල ජනකොටස් වලට ද මෙසේ කර ඇතැයි කියා සිටීමෙන් හෝ ලංකාවේ දෙමළ ජනයාගෙන් වැඩි ප්‍රතිශතයක් ජීවත් වන්නේ දකුණේ සිංහල ජනතාව අතරේ යයි කියා සිටීමෙන් හෝ මෙම සැබෑ තත්වය වසන් කළ නොහැකිය. හුදෙක් අධිරාජ්‍යවාදී කුමන්ත්‍රණ ගැන පාරවටු බෑමෙන් පමණක් ද මෙම තත්වය වසන් කළ නොහැකිය. නැති සමාජ වාදයක් මවා පාමින් සමාජ වාදය ගණිකා වෘත්තියේ යොදු ගැනීමෙන් ද මෙය වසන් කළ නොහැකිය.

ඉහත සඳහන් කර තිබෙන බොහෝ ප්‍රශ්ණවලින් දෙමළ ජනයා මේ මොහොත වන විටත් පෙලෙමින් සිටින බව රහසක් නොවේ. මෙවැනි අනාරක්ෂිතභාවයන් ට ත් අනෙක් අතින් අපේක්ෂා භංගත්වයටත් භාජනය කරන ලද දෙමළ තරුණ කොටස් ආයුධ සන්නද්ධව නැගී සිටින්නට පොළඹවා ලන ලද්දේ ලංකාවේ මෙතෙක් බලයට පත් කරන ලද පාලක පැලැන්තිය සහ සිංහල අන්තවාදීන් බව මගේ අදහස යි. තමන් සතු දේශපාලන අනුග්‍රහය සහ ආර්ථික බලය ගිලිහෙන්නට නොදී එම බලය ප්‍රචණ්ඩ ලෙස රඳවා ගැනීමට පාලක පැලැන්තිය යොදු ගත් කෙටි කාලීන අවස්ථාවාදී පිළිවෙත් ය, මීට මුල් වූයේ.

මේ නිසා ජාතික ස්වයං නිර්ණයට ඇති අයිතිය පිළි ගන්නා පදනම මත, ලංකාවේ පවතින විශේෂිත වාතාවරණය විසින් කරලියට ගෙනැවිත් තිබෙන නිශ්චිත තත්වයන්ට අනුකූල වන අන්දමින් නිර්මාණාත්මක ලෙස විසඳුම් සොයා ගැනීමට උත්සාහ කිරීම දේශපාලන අත්‍යවශ්‍යතාවයක් බවට පත් වී තිබුනේ අද රියේ නොවේ. මෙම වංගගිරියෙන් ඉවත් වී ප්‍රඥා ගෝචර ලෙස කටයුතු කරන්නට මාර්ග යක් තිබේද?

ලාංකික ජනප්‍රජාවේ ප්‍රගතිය සහ සංවර්ධනය උදෙසා එම ප්‍රජාව තුළ පවතින විවිධත්වය, විචිත්‍රත්වය සහ බහුවිධ භාවය නම්‍ය ලෙසත්, ජනනාත්මකවත්, ප්‍රායෝගික අන්දමීනුත් යොදා ගත හැකි ආකාරයෙන් කටයුතු කරන රජයකට එම විවිධත්වයන්ට සෘජෙන ස්වාධිපත්‍යයක් ඇතිව කටයුතු කළ හැකි ආකාරයේ අධිකාරයක් සහ විධි ක්‍රමයක් සකස් කර ගැනීමට අනිවාර්යයෙන්ම සිදු වෙයි. එවැනි රජයක් අපක්ෂපාතී ලෙසත්, සාධාරණ ලෙසත්, සමාන ආකාරයකිනුත් ක්‍රියා කළ හැකි ආකාරයේ රජයක්, එම ජන කොටස් අතරින් පැන නගින විවිධ අභියෝගයන්ට ජනනාත්මක ලෙස ප්‍රතිචාර දැක්විය හැකි රජයක්, දුෂ්ට ලෙස විවිධ ජන කොටස් පීඩාවට පත් කිරීම, කෘෂර ලෙස පාලනය කිරීම, සහ හීන ලෙස මර්දනය කිරීම වැනි කටයුතු අවම කර ගන්නට අප්‍රමාද ලෙස ක්‍රියා කල යුතු බවයි. එසේ බලය බෙදාහැර ගැනීමෙන් සාමකාමී සහපැවැත්මක් ශ්‍රී ලාංකීය ජන කොටස් අතර ඇති කර ගත නොහැකි නම්, ඉතිරිව තිබෙන විසඳුම වන්නේ වෙන් වී යාම බව පැහැදිලි ය.

1961 දී දෙමල තරුණයන්ගේ සටනගුගය

1983 පිටකොටුවේ ගිහි හැඹූ කඩ Photo_via_Yahoo_News

ලබන කාලාපයෙන් ලංකාවේ මානව සම්පත් ගැන කථා කරමු.

ලයනල් බෝපගේ